

Arrest

nr. 192 349 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2017 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 14/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

♦ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een vals document. (PV nummer BG.21.F0.001699/2017 van de politie zone van SPN Zeebrugge.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt het gebruik van een vals document. (PV nummer BG.21.F0.001699/2017 van de politie zone van SPN Zeebrugge.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"11.1. IN HOOFDORDE: Eerste Middel:

Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel

11.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11 .r1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

11.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

Verzoekende partij meent dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Er werd haar zelfs niet de mogelijk gegeven om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij werd onmiddellijk opgepakt en in het gesloten centrum gestoken, waarna haar onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar werd betekend.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij en waarom er onmiddellijk de maximumtermijn van 3 jaar wordt gekozen.

II.1.4 Tenslotte stelt verwerende partij dat er een PV zou zijn opgemaakt voor het gebruik van een vals document.

In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij zelf aan dat het bewuste proces-verbaal enkel geciteerd wordt in het administratief dossier.

Dat is al te makkelijk. Verwerende partij is immers tevens diegene die het bewuste inreisverbod heeft uitgevaardigd. In die zin kan een citaat van harentwege onmogelijk dienen als bewijsmateriaal ten einde haar eigen beslissing te schragen.

Verzoekende partij betwist formeel in het bezit geweest te zijn van een vervalste Italiaanse identiteitskaart.

Het is duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoekende partij niet (grondig) heeft onderzocht en ten onrechte overgegaan is tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar.

II.1.5. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

11.1.6. De verwerende partij beschikt er zake over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij voor een termijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 2 of 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

11.1.7. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

11.1.8. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen in die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

(..).”

In casu blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd omdat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoekende partij betwist dit motief niet.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” of 2° “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt duidelijk dat de gemachtigde verplicht is om een inreisverbod op te leggen in de twee hoger vermelde situaties. Deze verplichting tot het

opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn. Er is derhalve sprake van een gebonden bevoegdheid.

Verder volgt uit artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingewet dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

In casu blijkt duidelijk uit de motieven dat werd gekozen voor een inreisverbod met een duur van drie jaar omdat *“Betrokkene is op heterdaad betrapt het gebruik van een vals document. (PV nummer BG.21.F0.001699/2017 van de politie zone van SPN Zeebrugge.)*

Gezien het karakter van deze feiten , kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel”.

Verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij niet gemotiveerd heeft waarom zij gekozen heeft voor een duurtijd van drie jaar en dat verwerende partij zich slechts beperkt zou hebben tot de vaststelling dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Er blijkt aldus geenszins dat de verwerende partij op *“quasi automatische wijze”* in casu gekozen heeft voor een inreisverbod met een duur van drie jaar noch dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat het proces-verbaal inderdaad niet werd opgenomen in de beslissing zelf en ook niet bijgevoegd is. Het volstaat evenwel om duidelijk, maar desnoods bondig, de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is deze in extenso over te nemen of deze als bijlage toe te voegen. In casu wordt met verwijzing naar het proces-verbaal nr. BG.21.PO.001699/2017 gesteld dat dit lastens verzoekende partij werd opgesteld wegens betrapting op heterdaad op het gebruik van een vals document. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden geen kennis te hebben van de redenen waarom zij volgens de verwerende partij als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd.

Zoals gesteld wordt ook het nummer van het proces-verbaal wel uitdrukkelijk weergegeven. Op basis van dit nummer kon de verzoekende partij desgevallend het proces-verbaal opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet is opgenomen in het administratief dossier – en hiervan dus geen kopie werd gehecht aan de bestreden beslissing – heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. In het administratief dossier is bovendien wel een administratief verslag vreemdelingencontrole van 14 april 2017 terug te vinden dat werd opgesteld naar aanleiding van voormeld proces-verbaal. Hieruit blijkt dat verzoekende partij op de openbare weg werd aangetroffen in het bezit van een valse Italiaanse identiteitskaart en dat zij verklaarde bij haar neef A.T. te verblijven in Blankenberge maar geen adres te kennen. Haar Poolse vrouw en kind zouden in Italië verblijven. Tevens bevat het administratief dossier kopie van het gebruikte valse document.

Verzoekende partij betwist voorts ook geenszins dat voormeld proces-verbaal in haren hoofde werd opgesteld. Zij betwist slechts het feit dat zij in het bezit is geweest van een valse Italiaanse identiteitskaart maar zij doet daarmee geen afbreuk aan de vaststelling dat de politiediensten in haren hoofde omwille van dit feit een proces-verbaal hebben opgesteld. Bovendien bevat het administratief dossier ook een kopie van de valse Italiaanse identiteitskaart waarop duidelijk de naam van verzoekende partij prijkt alsook haar geboortedatum. Geconfronteerd met deze gegevens kan verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat zij hoegenaamd geen gebruik heeft gemaakt van een vals document.

Het is voorts geenszins kennelijk onredelijk om rekening te houden met dit feit vastgesteld door de politiediensten om daaruit af te leiden dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Bovendien wijst de Raad erop dat het gegeven dat er (nog) geen strafrechtelijke veroordeling is, de gemachtigde niet belet om op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt in te nemen en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Het betoog van verzoekende partij aangaande de verwijzing naar het proces-verbaal en haar mening dat het onderzoek hiernaar onzorgvuldig was, kan in het licht van de bespreking hoger niet overtuigen.

2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER